

i Administrationen, for at gøre dette Skøn saa let som muligt at komme over, vil, naar man har indhøstet Erfaringer om, hvad der kræves i de enkelte Tilfælde, opstille nogle Regler, som man saa vil følge, saa det indenfor disse for det bestemte Tilfælde tilvejebragte Regler vil gaa delvis automatisk. Det vilde jeg antage vilde være en praktisk og fornuftig Arbejdsmaade at vælge; men naturligvis maa der blive et Skøn over, hvilke Grupper de forskellige Pensionister falder ind under, naar man har opstillet en Række Grupper og der er fastsat bestemte Regler for disse Grupper. Men jeg forstaar godt, at man uvilkkaarlig synes, at en saadan Fremgangsmaade faar et vist Skær af Vilkaarlighed. Men det kan ikke undgaas, naar man skal hjælpe disse gamle Mennesker; der er ingen anden Vej end at gaa frem efter Skøn, og ethvert Skøn er jo altid udsat for at faa et Skær af Vilkaarlighed. Men jeg tror alligevel, det vil være muligt for Administrationen, som er vant til at behandle disse Forhold, at foretage dette Skøn og denne Deling af Pensionisterne saaledes, at der i hvert Fald opnaas den højest mulige Tilfredshed hos disse i Forhold til den Sum Penge, der skal anvendes. Det, jeg har anset for at være Formaålet med Administrationen af denne Lov, var at hjælpe der, hvor der trænges mest, med de Penge, der kunde stilles til Raadighed.

Naar der er sagt, at det til en vis Grad vilde faa Karakteren af en Almisse, naar man paa denne Maade skulde undersøge de enkelte Tilfælde, saa vil jeg meget stærkt tage Afstand fra denne Betragtningssmaade, ikke fordi jeg tror, der ligger noget ondt i det, naar det bliver fremført her, men fordi dette Ord „Almisse“ efterhaanden kunde blive anvendt paa en saadan Maade, at man kunde lægge en Slags Ringeagt fra Rigsdagens Side i den Handling, man nu er ved at foretage overfor Pensionisterne. Og jeg tror, det vilde være en Skam baade for Pensionisterne og for Rigsdagen, om noget saadant skulde komme frem. Det er der jo slet ikke Tale om, der er Tale om, at Rigsdagen nu vil vise Pensionisterne en Velvillie, som disse gerne vil modtage, og der skulde da nødtigt komme noget ind, som kunde gøre det ubehageligt at modtage denne Velvillie. Jeg har overfor Pensionister, der har søgt mig og fremført Synspunkter i lignende Retning, nemlig, at det dog kun var en Understøttelse, man fik, det var ikke nogen absolut Ret, man vilde hellere have det som en Ret o. s. v., sagt, at jeg ikke saa, at der var noget som helst nedværdigende

af nogen Art ved dette at faa bevillet en Understøttelse gennem Lovgivningen, fordi Lovgivningsmagten skønnede, at der var Grund til at give denne Understøttelse til disse Mennesker, og jeg har tilføjet: paa Finansloven findes der hvert Aar Understøttelser til Personer i vort Land, som vi mener trænger til en saadan Understøttelse, men som ikke har nogen Ret til at faa en bestemt Sum; de har intet juridisk Grundlag for et Krav derom, ikke desto mindre bevilger Rigsdagen hvert Aar mangfoldige af saadanne Understøttelser, ogsaa til Folk, som vi regner for at være nogle af dem, der staar højest i visse Henseender i vort Samfund, Kunstnere, Videnskabsmænd og lignende Personer af Betydning for Samfundet. De faar en Hjælp, en Støtte af Staten i Form af en Understøttelse. Altsaa, selve Formen af en Understøttelse er der aldeles ikke noget som helst ubehageligt i for dem, der modtager den, og jeg tror ogsaa, at Pensionisterne vil indse, hvad jeg har Indtryk af, de allerede nu gør, at denne Form aldeles ikke indeholder noget, der kan gøre det ubehageligt for dem at modtage det, der her er Tale om, og at det reelle i Spørgsmaalet i Virkeligheden er, hvor meget vi er i Stand til at yde dem.

Dette Lovforslag forudsætter, at der skal kunne ydes dem 1 Mill. Kr. Jeg vil her gerne sige til det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, at de $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., som er nævnt i Pensionsudvalgets Betænkning, ikke angaar det foreliggende Lovforslag, men det Lovforslag, der omtales i Betænkningen.

Der er altsaa i Udvalgets Betænkning forudsat, at der vil kunne naas et Resultat ved at anvende 1 Mill. Kr. til Fordeling blandt Pensionisterne. Det staar ikke i Lovforslaget, idet jeg har ment, at det maatte blive en Bevillingssag, det maatte være paa Finansloven, det blev afgjort, hvor meget man vilde ofre til dette Formaal. Man har nævnt 1 Mill. Kr.; jeg har senere nævnt det her i Rigsdagen, idet jeg gik ud fra, at det var det Beløb, vi maatte regne med foreløbig. Hvis der fra nogen Side skulde være Ønske om, at Beløbet blev sat ind i Loven, skal jeg ikke have noget imod det. Men jeg har ment, det vilde være lige saa bindende at sætte det paa Finansloven, saaledes at man der havde en bestemt Bevilling, som kunde anvendes efter de Regler, der fandtes i denne Lov. Jeg vil foretrække at sætte det paa Finansloven ogsaa af den Grund, at det kan vise sig ved nærmere Behandling af det Materiale, som